

Sygn. akt V CSK 41/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Banku (...) S. A. w W.
przeciwko M. W. i Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Krajowej Spółdzielczej Kasy
Oszczędnościowo-Kredytowej w S.
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w S. na rzecz powoda Banku (...) S. A. w W. kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanej Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w S. na rzecz powoda Banku (...) S.A. (następcy prawnego Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. (...) w O.) kwotę 50 572,34 zł z ustawowymi odsetkami od 30 lipca 2010 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia

2016 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelacje obu stron.

Pozwana Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji w części oddalającej jej apelację.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty, gdyż postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W skardze powołano się na przyczynę oznaczoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. istotne zagadnienie prawne, ale nie przedstawiono jej uzasadnienia, co skutkuje bezskutecznością. Sąd Najwyższy nie jest bowiem powołany do zastępowania strony w wypełnianiu jej ustawowych obowiązków. W dalszej części skargi wskazano na potrzebę wykładni art. 415 k.c. oraz art. 416 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i art. 429 w zw. z art. 430 k.c. „w kontekście pojmowania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym w szczególności pojmowania szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego w rozumieniu wskazanych przepisów

w sytuacji, gdy w świetle analogicznych stanów faktycznych nakreślonych przez powódkę w ramach poszczególnych powództw inicjujących liczne postępowania sądowe pomiędzy stronami, dochodzi do znaczących rozbieżności orzecznictwie oznaczonych sądów i powszechnych". Część motywacyjna tej przyczyny zawiera przytoczone in extenso całostronicowe fragmenty uzasadnień orzeczeń sądów wydanych w innych sprawach. Zapoznanie się z nimi wskazuje jednak, że mimo pierwotnej wspólnej przyczyny, polegającej na podjęciu w dniu 8 grudnia 2008 r. przez Krajową Kasę uchwały o zawieszeniu działalności i SKOK w O., ustanowieniu zarządcy tymczasowego i zobowiązaniu go do podjęcia oznaczonych działań w sprawach tych zgłaszano różne żądania, a podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięć sądów była różna.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z ich wykładnią, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W przedstawionych przez skarżącą wyrokach rozbieżności zachodzące w rozstrzygnięciach dotyczyły oceny dowodów i ustalania stanu faktycznego.

Nie miały zatem charakteru jurydycznego. Innymi słowy odnosiły się do wykazania zajścia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej przez strony w konkretnej sprawie, nie zaś do problemów prawnych związanych z wykładnią poszczególnych przesłanek tej odpowiedzialności. Odmienność orzeczeń wydanych w licznych innych i sprawach toczących się pomiędzy tymi samymi stronami związana była z odmiennością stanów faktycznych, a co za tym idzie podstaw faktycznych i prawnych rozstrzygnięć.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.